

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoPr/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121379559
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6121379559.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v právnej veci žalobcu: KIRE Group s.r.o., Vápenná 7, Bratislava, IČO: 36 869 210, proti žalovanému: A. B. C., A., nar. XX. XX. XXXX, D. XXXX/X E., D., právne zastúpený: ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o., Floriánska 19, Košice, IČO: 45 946 868, v konaní o zaplatenie 10.992,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 8Cpr/6/2022-260 zo dňa 04. 04. 2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu spoločnosti SOLICITOR s.r.o., IČO: 35 896 329 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovanému priznal voči uvedenej spoločnosti nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že sa právny predchodca žalobcu žalobou domáhal, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 10.992,88 eur s príslušenstvom. Vyššie uvedený nárok predstavuje nárok na náhradu škody, ktorú mal žalovaný ako štatutárny orgán občianskeho združenia Domov pre seniorov Golden Age, o.z., IČO: 37 848 836 (ďalej len „občianske združenie“) spôsobiť občianskemu združeniu na tom základe, že bol dňa 16. 12. 2018 vyzvaný spoločnosťou Slovenský plynárenský priemysel, a.s. (ďalej len „SPP, a.s.“) na uzavretie cenovo zvýhodnenej ponuky na odber zemného plynu na odbernom mieste F. XXX, G. F., s platnosťou do 18. 12. 2018. Na ponuku žalovaný nijakým spôsobom nereagoval, v dôsledku čoho občianske združenie následne platilo cenníkovú cenu, ktorá bola značne nevýhodnejšia. Následkom neplnenia si povinností žalovaného (ako štatutárneho orgánu) bolo zvýšenie sadzby za odobratý plyn obchodníka z pôvodnej sumy 25,80 eur/MWh na 42,80 eur/MWh a zvýšenie sadzby za odobratý plyn prepravy z pôvodnej sumy 1,80 eur/MWh na 2,40 eur/MWh. Na základe ročného vyúčtovania občianske združenie zistilo, že rozdiel celkovej hodnoty spotrebovaného plynu za rok 2019 je pri cenách určených obchodníkom, z dôvodu neuzavretia navrhovanej ponuky v porovnaní s navrhovanou cenou, v sume vo výške 7.328,59 eur. Za rok 2020 je rozdiel v sume 3.664,29 eur. Škoda, ktorá občianskemu združeniu vznikla, tak bola vo výške 10.992,88 eur. Existenciu vzniku škody zistilo dňa 25. 06. 2020, odkedy je aj žiadaný úrok z omeškania. Nakoľko žalovaný si neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo svojej funkcie a svojím nekonaním spôsobil občianskemu združeniu škodu vo výške 10.992,88 eur, za túto škodu v plnom rozsahu občianskemu združeniu zodpovedá (ako štatutárny orgán). Občianske združenie postúpilo túto svoju pohľadávku vyplývajúcu z nároku na náhradu škody na právneho predchodcu žalobcu, a to na

základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 03. 2021. Právny predchodca žalobcu následne podal proti žalovanému žalobu vo veci samej o zaplatenie vyššie uvedenej sumy spolu s príslušenstvom.

3. Právny predchodca žalobcu poukazoval v podanej žalobe na to, že žalovaný pracoval pre združenie na základe pracovnej zmluvy zo dňa 17. 05. 2013 a dodatkov zo dňa 20. 05. 2014, 19. 05. 2015, 31. 03. 2016 a 31. 01. 2018. Žalovaný bol vymenovaný valným zhromaždením združenia za nového riaditeľa združenia dňa 30. 01. 2018, menovací dekrét mal prijať dňa 30. 01. 2018. Ďalej uviedol, že si žalovaný neplnil svoje povinnosti v zmysle § 23 ods. 7 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby a spôsobil škodu vo výške 10.992,88 eur, pozostávajúcu zo škody za rok 2019 vo výške 7.328,59 eur a za rok 2020 v sume 3.664,29 eur, a to tiež s poukazom na ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný mal podľa tvrdenia právneho predchodcu žalobcu pracovať pre uvedené občianske združenie na základe pracovnej zmluvy zo dňa 20. 05. 2014 a dodatkov zo dňa 19. 05. 2015, 31. 03. 2016 a 31. 01. 2018. Svedok H. F. I. tvrdil, že v roku 2018 bol žalovaný vymenovaný za štatutára, mal upravenú pracovnú zmluvu, zvýšené mzdové podmienky, tieto tvrdenia však v konaní neboli preukázané. Právny predchodca žalobcu nepredložil na preukázanie svojho tvrdenia žiaden doklad - pracovnú zmluvu, dodatky. Bol to žalovaný, ktorý predložil pracovnú zmluvu zo dňa 21. 05. 2013 a Dohodu o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 20. 05. 2014, podľa ktorej bol pracovný pomer so žalovaným uzatvorený na dobu určitú do 20. 05. 2015 a Dohodu o skončení pracovného pomeru zo dňa 31. 03. 2020, podľa ktorej bol pracovný pomer žalovaného ukončený dňa 31. 03. 2020. V konaní nebolo právnym predchodcom žalobcu preukázané, že občianske združenie malo so žalovaným uzatvorenú pracovnú zmluvu, kedy a za akých dohodnutých podmienok, na akú pracovnú pozíciu, a to v období od 21. 05. 2015 do ukončenia pracovného pomeru 31. 03. 2020. Žalovaný bol podľa predloženej zápisnice z valného zhromaždenia občianskeho združenia zo dňa 30. 01. 2018 vymenovaný valným zhromaždením za nového riaditeľa združenia, pričom za deň nástupu do funkcie sa považoval deň prijatia menovacieho dekrétu žalovaným. K tomuto bol predložený menovací dekrét podpísaný žalovaným bez dátumu prijatia. Z predložených dokladov bolo ďalej zistené, že z menovacieho dekrétu bola vyhotovená fotokópia, ktorá bola osvedčená mestom Topoľčany dňa 05. 12. 2018, pričom svedok H. F. I. tvrdil, že žalovaný túto pozíciu prijal 1-2 mesiace po valnom zhromaždení a podľa oznámenia občianskeho združenia zaslaného MV SR dňa 28. 06. 2019, bol deň vzniku funkcie dňa 25. 02. 2019. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, ktorým dňom bol zo strany žalovaného prijatý menovací dekrét.

5. K tvrdeniu právneho predchodcu žalobcu, že si žalovaný neplnil svoje povinnosti v zmysle § 23 ods. 7 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby a spôsobil tým občianskemu združeniu vyššie uvedenú škodu, súd prvej inštancie uviedol, že občianske združenie bolo zaregistrované na MV SR na základe návrhu na registráciu podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov, nie ako nezisková organizácia podľa zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, vzhľadom k čomu nie je možné posudzovať povinnosti riaditeľa združenia na základe ust. § 23 ods. 7 zákona č. 213/1997 Z. z. Zákon č. 83/1990 Zb. bližšie nešpecifikuje práva a povinnosti orgánov združenia, teda ani riaditeľa. Toto je ponechané na úprave v stanovách občianskeho združenia, ktoré boli u združenia prijaté s tým, že do pôsobnosti riaditeľa patrí okrem iného aj povinnosť riadiť sa pri výkone svojej funkcie pokynmi valného zhromaždenia a na všetky právne úkony, ktorých hodnota by presahovala sumu určenú menovacím dekrétom, ktorým ho valné zhromaždenie ustanovilo do funkcie riaditeľa, sa vyžadoval osobitný súhlas valného zhromaždenia. Podľa menovacieho dekrétu išlo o sumu presahujúcu 8.000,-eur. V konaní bol predložený mail pracovníčky SPP, a.s., ktorý bol zaslaný občianskemu združeniu na adresu B. dňa 16. 12. 2018 (nedeľa) o 7:32 hod., ktorým oznámila koniec cenového zvýhodnenia pre poskytnutie individuálnej ceny na odbernom mieste zariadenia v Liptovskom Mikuláši a bola zaslaná ponuka na dodávku zemného plynu v cene 425,502MWh ročne s fixáciou ceny na 12 mesiacov (rok 2019) a so sadzbou za odobratý plyn 25,80 eur/MWh s tým, že ponuka platila do 18. 12. 2018 (utorok) do 12:00 hod. Právny predchodca žalobcu predložil listiny, ktoré preukazovali, že žalovaný v období od 02. 10. 2018 - 04. 03. 2019 komunikoval cez svoj mail B.. Žalovaný tvrdil, že neotvoril mail zo dňa 16. 12. 2018, čo preukázané nebolo. Podľa vyjadrenia SPP, a.s. za rok 2019 bol rozdiel v cenníkovej cene, ktorá bola združeniu vyúčtovaná a individuálnej cene, ktorá bola ponúknutá, vo výške 8.794,29 eur. Právny predchodca žalobcu si uplatňoval sumu 7.328,59 eur a za rok 2020 sumu 3.664,29 eur, pričom nešpecifikoval, na základe akých vstupných údajov došiel k výške škody, a to i vzhľadom na

vyúčtovacie faktúry, pričom ponúknutá cena bola na rok 2019, nie aj na rok 2020. Súd prvej inštancie skonštatoval, že právny predchodca žalobcu, vzhľadom na nepredloženie listín upravujúcich práva a povinnosti žalovaného ako riaditeľa združenia, t. j. pracovnej zmluvy, náplni práce v nej uvedenej, resp. ako samostatnej listiny k pracovnej zmluve, pokiaľ tvrdil, že bol ako štatutár v pracovnom pomere, toto nepreukázal a nepreukázal ani aké konkrétne povinnosti žalovaný ako zamestnanec (resp. riaditeľ združenia) porušil, keďže nepreukázal, aké povinnosti mu boli uložené pri vymenovaní a mal ich dodržiavať. Právny predchodca žalobcu vo vyjadrení zo dňa 17. 10. 2022 uviedol ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, k čomu ale nešpecifikoval, akú právnu povinnosť mal žalovaný porušiť, akú škodu mal týmto spôsobiť a na základe čoho za ňu zodpovedá. Zodpovednosť za škodu v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia spočíva na zavinenom spôsobení škody. Jej právnym základom je protiprávne konanie škodcu, z ktorého vznikne škoda inej fyzickej alebo právnickej osobe. V konaní tak nepreukázal, že by sa žalovaný dopustil zavineného a protiprávneho konania, a že by takto občianskemu združeniu spôsobil škodu, či išlo o porušenie mimozáväzkovej povinnosti, resp. zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením zmluvnej (záväzkovej) povinnosti. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť a túto rozsudkom zo dňa 04. 04. 2023 zamietol.

6. Právny predchodca žalobcu podal proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu odvolanie zo dňa 17. 04. 2023, a to na základe odvolacích dôvodov špecifikovaných v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že rozsudok sa opiera o argumenty žalovaného, ktoré nie sú skutkovo podložené, pričom súd prvej inštancie iba tendenčne a mechanicky akceptuje jeho závery. Právny predchodca žalobcu mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom samotný rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Právny predchodca žalobcu uviedol, že pracovnoprávny pomer bol medzi občianskym združením a žalovaným uzatvorený, keď uvedené potvrdil aj žalovaný, no pre posúdenie náhrady škody je uvedená informácia a zhodnotenie absolútne irelevantné, pričom obdobné prisudzovanie vyššej miery dôležitosti nie je zo strany súdu prvej inštancie žiaduce. Obzvlášť v prípade, ak právny predchodca žalobcu upresnil, že náhrady škody vyplýva z titulu zanedbania povinností z titulu výkonu funkcie štatutárneho orgánu občianskeho združenia a nie zamestnanca občianskeho združenia. Súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevzal na zreteľ skutočnosť, že menovací dekrét bol žalovaným prijatý dňom 30. 01. 2018. To, že dňa 05. 12. 2018 bola vyhotovená fotokópia, ktorá bola osvedčená Mestom Topoľčany, nepreukazuje opak, táto mohla byť vyhotovená na odlišné účely. Právny predchodca žalobcu uviedol, že späťne nedokáže vyhodnotiť, z akého dôvodu bola fotokópia vyhotovená, avšak jedinou relevantnou informáciou je, že menovací dekrét bol prijatý dňa 30. 01. 2018, pričom žalovaný sa preukázateľne týmto dňom stal štatutárnym orgánom občianskeho združenia. V priebehu konania bol na tento účel zabezpečený celý spis občianskeho združenia, ako aj vysvetlenie zo strany MV SR, ktoré vo svojom písomnom stanovisku objasnilo, prečo v minulosti došlo k nesprávnemu zápisu dňa začatia výkonu funkcie žalovaného ako štatutárneho orgánu. V priebehu konania dokonca došlo aj k oprave správneho dátumu vymenovania štatutárneho orgánu občianskeho združenia, čo súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil. Aj s ohľadom na uvedené, je rozpor medzi skutočnosťou a informáciou vyplývajúcou z výsluchu H. F. I. banálny. Sám H. F. I. na pojednávaní uviedol, že si veľa vecí presne nepamätá a že pôsobí vo veľa spoločnostiach na rôznych pozíciách. Predmetné konštatovanie H. F. I. však nie je v zápisnici z pojednávania zapísané. Očakávanie, že si bude H. F. I. pamätať konkrétne dátumy a následne jeho nepresný odhad dátumu vymenovania štatutárneho orgánu občianskeho združenia považovať za relevantný dôkaz, je nesprávne. Ako vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 7 zákona č. 346/2018 Z. z. o registri mimovládnych neziskových organizácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov, dokazovanie dátumu vymenovania štatutárneho orgánu občianskeho združenia bolo celkom nadbytočné a v rozpore s citovaným ustanovením, pretože platí zápis v registri MV SR a ten jasne deklaruje začatie žalovaného vo funkcii ako štatutárneho orgánu dňom 30. 01. 2018. V tejto súvislosti je potrebné skonštatovať, že súd prvej inštancie nezohľadnil ani opakované zavádzanie súdu zo strany žalovaného, ktorý počas celého konania tvrdil, že sa nikdy nestal štatutárnym orgánom občianskeho združenia. V priebehu konania sa zrejším spôsobom preukázalo, že žalovaný bol štatutárnym orgánom občianskeho združenia. a dokonca sa v priebehu konania upravil aj dátum jeho pôsobenia v tejto funkcii.

8. Právny predchodca žalobca mal ďalej s poukazom na svoje vyjadrenie zo dňa 28. 11. 2022 za to, že svoj nárok špecifikoval zrozumiteľne a určito, pričom následne odcitoval vyčíslenie škody za rok 2019 a za rok 2020 zo svojho vyjadrenia zo dňa 28. 11. 2022. Uviedol, že výpočty môžu vyzerať príliš komplikovane, avšak zjednodušene sa škoda vyčísliť nedá. Riadne špecifikoval nárast cien cenníkovej

ceny oproti akciovej cene, pričom bolo v konaní preukázané, že v okamihu ako sa občianske združenie dozvedelo o náraste cien, kontaktovalo SPP, a.s. a vyžiadalo si ceny ponúkané dňa 16. 12. 2018. SPP, a.s. bez akýchkoľvek komplikácií vyhovel občianskemu združeniu. O uvedené mohol žalovaný kedykoľvek požiadať, no ten sa rozhodol celú vec neriešiť.

9. K právnenému názoru súdu prvej inštancie, že nešpecifikoval, akú právnu povinnosť mal žalovaný porušiť, akú škodu týmto mal spôsobiť a na základe čoho za ňu zodpovedá, právny predchodca žalobcu uviedol, že opakovane v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie upozorňoval na aplikáciu ustanovení, ktoré sa najviac približujú tým vzťahom, ktoré nie sú osobitne upravené v zákone č. 346/2018 Z. z. o registri mimovládnych neziskových organizácií. Hoci zápisnica z pojednávania uskutočneného dňa 16. 03. 2023 nezachytáva presný a doslovný stav, z prednesu právneho zástupcu žalobcu: „Existujú zákonné ustanovenia, či pri s.r.o. alebo mandátnej zmluve, že ŠO má konať čo najhospodárnejšie, aby nevznikla škoda, táto vznikla neprijatím ponuky a následne neboli vykonané žiadne ďalšie kroky na nápravu a žiadam, aby bolo žalobe vyhovené.“ vyplýva z nej, že na daný vzťah majú byť aplikované ustanovenia o mandátnej zmluve, resp. ustanovenia o povinnostiach konateľa v spoločnosti s ručením obmedzeným v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Ustanovenia Obchodného zákonníka o mandátnej zmluve, resp. ustanovenia o konateľoch v s.r.o., sa najviac v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka približujú tým vzťahom, ktoré nie sú upravené ani v Občianskom zákonníku, ani v zákone č. 346/2018 Z. z. o registri mimovládnych neziskových organizácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom sú aplikovateľné na predmetný skutkový stav. Súd prvej inštancie na tento argument absolútne nehľadel a namiesto toho si osvojil argumentáciu žalovaného. Je pritom zrejmé, že rovnako ako konateľ v s.r.o, riaditeľ v občianskom združení (konateľ v s.r.o je rovnako štatutárnym orgánom ako riaditeľ v občianskom združení) má konať v záujme spoločnosti alebo zoskupenia, ktoré zastupuje. Považoval posúdenie súdu prvej inštancie za prílišný formalizmus, ak tvrdil, že právny predchodca žalobcu nepreukázal porušenie konkrétnych ustanovení zákona. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie neuvádzal pravdu, ak tvrdil, že právny predchodca žalobcu „nešpecifikoval, akú právnu povinnosť mal žalovaný porušiť a akú škodu týmto mal spôsobiť, na základe čoho za ňu zodpovedá.“ Škoda je celkom presne špecifikovaná, pričom právny predchodca žalobcu opakovane poukazoval na porušenie ustanovení Obchodného zákonníka, predovšetkým ustanovenia § 135a, ktoré sa týka povinností konateľov spoločností s ručením obmedzeným. Súd prvej inštancie sa v rozsudku nevysporiadal s predloženými dôkazmi (písomný posudok MV SR, spis MV SR, písomná komunikácia medzi občianskym združením a žalovaným, ako štatutárnym orgánom združenia, posúdenie vrátenia ceny SPP), pričom samotné odôvodnenie poukazuje iba na údajné nešpecifikovanie porušenia povinnosti a vzniku škody. Takéto odôvodnenie je vágne a nepresné, umožňujúce svojvoľu až arbitrárnosť. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril vo svojom podaní zo dňa 01. 06. 2023, kde uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný, vecne správny, náležité odôvodnený, odzrkadľujúci skutkový stav veci na základe riadne a dostatočne prebehnutého procesu a zodpovedajúci príslušnej právnej úprave. Odvolanie právneho predchodcu žalobcu považoval žalovaný v celosti za nedôvodné, pričom s ohľadom na doterajší postoj odvolateľa k veci v rámci konania na súde prvej inštancie, jeho podanie považuje len za ďalší prejav snahy o obohatenie sa na úkor žalovaného. Právny predchodca žalobcu nebol schopný preukázať splnenie jediného predpokladu zodpovednosti za škodu. Žalovaný poukázal na rozpornosť tvrdení právneho predchodcu žalobcu, keď tento sa spočiatku domáhal priznania svojho nároku podľa ustanovenia § 23 ods. 1 a 7 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecné prospešné služby, i keď tento, ako správne uviedol súd prvej inštancie, nie je možné aplikovať vo vzťahu k občianskym združeniam. Činnosť občianskych združení sa riadi zákonom č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov, a tiež príslušnými stanovami občianskeho združenia. Vyvodenie zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona o neziskových organizáciách je preto vylúčené. V podanom odvolaní tento záver súdu prvej inštancie právny predchodca žalobcu nenamietal, a teda zjavne akceptuje nesprávnosť svojej argumentácie v tomto smere. Spočiatku sa domáhal priznania svojho nároku vyvodzovaním pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného za škodu, neskôr titulom zodpovednosti žalovaného ako štatutárneho orgánu občianskeho združenia. To, že na tento postup súd prvej inštancie v bode 10 a 11 odôvodnenia napádaného rozsudku poukázal, považoval právny predchodca žalobcu za hrubo a nemiestne irelevantné k meritu veci. Práve právny predchodca žalobcu už v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 19. 05. 2021, zjavne za účelom preukázania zodpovednosti žalovaného

za škodu, i keď bez predloženia relevantných listinných dôkazov, poukazoval na pracovnoprávny vzťah žalovaného a občianskeho združenia, v rámci ktorého žalovaný pôsobil na pracovnej pozícii riaditeľa zariadenia pre seniorov, bez špecifikácie pracovnej náplne a súčasne poukazoval na (údajné) pôsobenie žalovaného ako štatutárneho orgánu občianskeho združenia - riaditeľa združenia. Z týchto skutočností vyvodzoval zodpovednosť žalovaného podľa ustanovenia § 23 ods. 7 zákona č. 223/2997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecné prospešné služby, ktoré zakotvuje povinnosť riaditeľa nahradiť škodu, ktorú spôsobil neziskovej organizácii porušením svojich povinností pri výkone svojej pôsobnosti. Žalovanému nie je zrejmé, či sa právny predchodca žalobcu snažil touto zjavne nesprávnou argumentáciou konajúci súd prvej inštancie zavádzať, alebo je uvedené len výsledkom laicky povedané popletenia pojmov „riaditeľ“. Tento pojem je však nutné vnímať v osobitých a jemu vlastných právnych súvislostiach, a nie všeobecne tak, ako to urobil právny predchodca žalobcu, a to navyše vo svetle na túto právnu vec neaplikovateľného právneho predpisu.

11. Právny predchodca žalobcu sa rozhodol zmeniť svoju argumentačnú líniu až po predbežnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 03. 11. 2022, ktorý mal za to, že právny predchodca žalobcu právne nezdôvodnil, na základe akých ustanovení požaduje náhradu škody od žalovaného. Na tomto vývojovom základe sa právny predchodca žalobcu rozhodol, že sa predsa len domáha priznania svojho nároku na náhradu škody podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aj keď ešte v podaní zo dňa 17. 10. 2022 dával do pozornosti spomínané ustanovenie § 23 ods. 7 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecné prospešné služby, pričom na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukázal len okrajovo, bez poskytnutia akejkoľvek argumentácie. Ak však má byť zodpovednosť žalovaného vyvedená z tohto zákonného ustanovenia, v tom prípade bol právny predchodca žalobcu povinný preukázať kumulatívne naplnenie všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu, a to (i) porušenie právnej povinnosti, (ii) vznik škody, (iii) príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou, vrátane (iv) zavinenia toho, kto mal škodu svojim protiprávnym úkonom spôsobiť. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého inštancie dospel k názoru, že k uvedenému zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo, vzhľadom na čo považoval podanú žalobu za nedôvodnú. Právny predchodca žalobcu s týmto názorom nesúhlasil, pričom mal za to, že splnenie predpokladov zodpovednosti za škodu preukázané bolo a súdu prvej inštancie vytkol, že sa tento v odôvodnení rozsudku zaoberal len prvými dvoma predpokladmi, bez posúdenia na to nadväzujúcich ostatných skutočností (ako písomná komunikácia medzi občianskym združením a žalovaným, z čoho má „asi“ vyplývať zavinenie žalovaného). Žalovaný konštatoval, že bez toho, aby došlo k preukázaniu naplnenia prvých dvoch predpokladov zodpovednosti za škodu je z jeho pohľadu nemožné - a v tomto smere až nelogické - posudzovanie splnenia ďalších dvoch predpokladov zodpovednosti za škodu, keďže tieto samostatne nemôžu existovať, teda zaoberať sa skúmaním preukázania existencie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a konaním škodcu, bez preukázania porušenia právnej povinnosti a vzniku škody. Napriek tomu, súd prvej inštancie k uvedenému zaujal stanovisko, čo celkom zjavne vyplýva z bodu 13 rozsudku. V tomto explicitne konštatoval, že zodpovednosť za škodu spočíva v zavinenom spôsobení škody, pričom právny predchodca žalobcu v konaní nepreukázal, že by sa žalovaný zavineného a protiprávneho konania dopustil, a že by týmto konaním občianskemu združeniu spôsobil škodu.

12. Právny predchodca žalobcu opakovane namietal skutočnosť, že sa žalovaný stal štatutárnym zástupcom združenia dňa 30. 01. 2018. Súd prvej inštancie mal za to, že argumentácia právneho predchodcu v tomto smere nebola preukázaná. V konaní na súde prvej inštancie nebol schopný svoju argumentáciu preukázať žiadnymi relevantnými dôkazmi, a to ani výpoveďou svedka J. H. I.. Z menovacieho dekrétu deň jeho prijatia nevyplýva. Ani túto skutočnosť právny predchodca žalobcu nenamietal. Deň prijatia menovacieho dekrétu nevyplýva ani z fotokópie menovacieho dekrétu osvedčeného mestom Topoľčany dňa 05. 12. 2018, ktorý tvoril prílohu oznámenia občianskeho združenia zaslaného MV SR dňa 28. 06. 2019, tvoriaceho súčasť spisu MV SR, v zmysle ktorého bol deň vzniku funkcie štatutárneho orgánu dňa 25. 02. 2019. To, že žalovaný mal prijať menovací dekrét dňa 30. 01. 2018 nepotvrdil ani svedok J. H. I. F., ktorý zreteľne uviedol, že žalovaný mal prijať pozíciu štatutárneho orgánu občianskeho združenia nie v deň 30. 01. 2018, ale až 1-2 mesiace po valnom zhromaždení. Na základe vyvinutej iniciácie došlo k zmene údajov zapísaných v Registri mimovládnych neziskových organizácií vo vzťahu k dátumu, od ktorého mal žalovaný pôsobiť ako štatutárny orgán združenia, t. j. nie od 25. 02. 2019, ale od 30. 01. 2018. Zo stanoviska MV SR, sekcie verejnej správy MV SR, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie registrácií zo dňa 18. 11. 2022 však jasne vyplýva, že

táto zmena bola uskutočnená z dôvodu, že „pri zapisovaní aktuálnych údajov zamestnanec oddelenia registrácií vychádzal výlučne z Oznámenia aktuálnych údajov zo dňa 28. júna 2019, bez prihladenia na fotokópiu Menovacieho dekrétu.“ Žalovaný mal za to, že hodnotiaci záver súdu prvej inštancie je aj v tomto smere nutné považovať za správny, keďže tak ako súd prvej inštancie opakovane uviedol, z fotokópie menovacieho dekrétu, ani z menovacieho dekrétu samotného, nie je možné deň jeho prijatia vyvodiť, ale len deň konania valného zhromaždenia, čo však neznamená, že deň konania valného zhromažďovania má byť považovaný za deň nástupu žalovaného do funkcie štatutárneho orgánu. Z daného dôvodu je nutné považovať postup zamestnancov MV SR, ktorí upravili údaje v Registri mimovládnych neziskových organizácií podľa údajov uvedených na fotokópii menovacieho dekrétu zo dňa 05. 12. 2018 za zmatečný. Žalovaný o konaní valného zhromaždenia nemal vedomosť, pričom ako ne-člen občianskeho združenia nemohol byť za štatutárny orgán vymenovaný. To, že žalovaný nebol členom občianskeho združenia, jednoznačne potvrdil aj svedok p. I.. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti (ako aj na ostatné námietky žalovaného) mal za to, že konajúci súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že pôsobenie žalovaného ako štatutárneho orgánu občianskeho združenia od dátumu 30. 01. 2018 nebolo v konaní preukázané. Za rozporné je nutné považovať aj to, že právny predchodca žalobcu bez akýchkoľvek relevantných argumentov namieta a spochybňuje tvrdenia svedka p. I., ktorého výsluch bol uskutočnený na základe jeho vlastného návrhu.

13. Právny predchodca žalobcu nebol schopný poukázať na jediné zákonné ustanovenie, článok stanov občianskeho združenia, či na zmluvnú alebo mimozáväzkovú povinnosť žalovaného, z čoho mala zodpovednosť žalovaného za škodu vyplývať. Tvrdenia právneho predchodcu žalobcu boli v tomto smere len všeobecné, neúplné a nejednoznačné. Nebol schopný označiť ani len zákonné ustanovenie, na základe ktorého sa predmetného nároku na náhradu škody domáha, keď spočiatku vyvodzoval zodpovednosť žalovaného za škodu na základe neaplikovateľného právneho predpisu, pričom až následne, po námietkach žalovaného prezentovaných v podanom odpore proti platobnému rozkazu, poukázal na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. To, ktorú právnu povinnosť mal žalovaný porušiť, už nevedel do skončenia konania na súde prvej inštancie (a ani v podanom odvolaní) uviesť. V podaní zo dňa 28. 11. 2022 namietal, že žalovaný mal porušiť hneď niekoľko povinností vyplývajúcich zo stanov, a to:

- v zmysle čl. 5 ods. 2 bod 2.4 stanov združenia platí: „Povinnosti každého člena sú najmä (...) zachovávať pri výkone svojej funkcie aj mimo nej dobré meno združenia a konať v súlade so záujmami združenia.“

- v zmysle čl. 6 ods. 1 stanov združenia platí: „V prípade, že by vznikol zisk z niektorej jeho činnosti, bude použitý len na základné ciele a činnosti združenia.“

- v zmysle čl. 5 ods. 2 bod 2.1 stanov združenia platí: „Povinnosti každého člena sú najmä (...) konať v súlade s cieľmi združenia.“

Tak ako žalovaný namietal, a čo potvrdil aj svedok p. I. v rámci konania na súde prvej inštancie, žalovaný nikdy nebol členom občianskeho združenia, a preto sa vyššie citované články stanov občianskeho združenia na jeho osobu nevzťahujú. K nesprávne uvedenému čl. 6 ods. 1 stanov žalovaný uviedol, že mal právny predchodca žalobcu zjavne na mysli čl. 8 ods. 1 stanov, pričom však ani v tom prípade, to čo právny predchodca žalobcu považuje za škodu spôsobenú žalovaným (náklady na odber zemného plynu), nie je možné považovať za „zisk združenia z niektorej jeho činnosti.“ Právny predchodca žalobcu nebol schopný označiť zákonné ustanovenie ani článok stanov združenia, z ktorého by mala povinnosť štatutárneho orgánu združenia tak, ako ju prezentuje, vyplývať. Naopak z čl. 8 stanov občianskeho združenia jednoznačne vyplýva čo patrí do pôsobnosti riaditeľa občianskeho združenia, pričom v tomto je tiež zakotvená povinnosť riaditeľa riadiť sa pri výkone svojej funkcie pokynmi valného zhromaždenia (čl. 8 ods. 4 stanov) s tým, že na všetky právne úkony, ktorých hodnota by presahovala sumu určenú menovacím dekrétom, ktorým ho valné zhromaždenie ustanovilo do funkcie riaditeľa, sa vyžadoval osobitný súhlas valného zhromaždenia (čl. 8 ods. 5 stanov). Podľa menovacieho dekrétu išlo o sumu presahujúcu 8.000,- eur. V nadväznosti na uvedené tak žalovaný uviedol, že k vzniku škody jeho zavinením nemohlo dôjsť ani v prípade, ak by mal vedomosť o ponuke na dodávku zemného plynu zo dňa 16. 12. 2018, čo nemal, keďže túto nemohol pre vyššie uvedené obmedzenie prijať. Práve jej prijatím by sa dopustil rozporného konania spočívajúceho v porušení príslušných článkov stanov. Žalovaný tak k prijatiu ponuky SPP, a.s. nemohol pristúpiť, ani keby bol štatutárnym orgánom združenia, pretože oprávnením rozhodnúť o prijatí ponuky disponoval iný subjekt než žalovaný, a to valné zhromaždenie. Ak by aj ponuka SPP, a.s. nebola zaslaná na výlučne súkromnú e-mailovú adresu žalovaného, a teda aj keby žalovaný mal o ponuke vedomosť, čo nemal, k prijatiu ponuky valným zhromaždením nemohlo dôjsť, keďže ponuka bola platná výlučne od 16. 12. 2018 (19:32-nedeľa) do 18. 12. 2018 (12:00 - utorok). Podľa čl. 7 ods. 6 stanov, konaniu valného zhromaždenia má predchádzať zaslanie, doručenie a prevzatie

písomnej pozvánky na zasadnutie valného zhromaždenia, a to minimálne 30 dní pred jeho konaním. Konanie valného zhromaždenia tak nebolo možné uskutočniť včas. Žalovaný argumentáciu právneho predchodcu žalobcu v tom smere, že mal kontaktovať niektorého z členov valného zhromaždenia, pričom ponuka by bola s určitosťou prijatá tzv. formou per rollam naďalej považuje za ničím nepreukázanú (a v súčasnej dobe ani nepreukázateľnú) domnienku vyslovene subjektívneho charakteru.

14. K použitiu analógie v zmysle ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že na to nie je žiaden dôvod, a táto je, vzhľadom na úplnosť úpravy pôsobenia štatutárneho orgánu občianskeho združenia (obsiahnutá v spomínanom čl. 8 stanov), vylúčená. Právny režim občianskych združení upravuje zákon č. 83/1930 Zb. o združovaní občanov, pričom v zmysle ustanovení tohto zákona je za základný dokument občianskeho združenia nutné považovať stanovy združenia, ktoré upravujú nielen jeho vnútroorganizačné usporiadanie, predmet jeho činnosti, práva a povinnosti členov združenia, ale aj orgány združenia oprávnené rozhodovať o právach a povinnostiach členov združenia, tak ako je to aj v tomto prípade.

15. Rozpornosť argumentácie a postupu odvolateľa je možné vidieť aj v tom, že sa domáha priznania nároku na náhradu škody bez toho, aby bol schopný túto náležite špecifikovať. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody za rok 2019 žalovaný uviedol, že uplatnenú finančnú sumu naďalej považuje za zmätočnú a neidentifikovateľnú. Právny predchodca žalobcu síce v konaní pred súdom prvého stupňa predložil vyúčtovaciu faktúru a opätovne poukázal na uskutočnený výpočet, tieto však z pohľadu žalovaného nepostačujú pre určenie výšky tvrdenej škody. Žalovaný v tejto súvislosti poukazoval na to, že SPP, a.s. si v ponuke vyhradil právo cenovú ponuku prehodnotiť. Súčasťou ponuky tiež nie sú všetky (všeobecné a individuálne) podmienky, ktoré by sa v prípade prijatia ponuky vzťahovali na dodávku zemného plynu a služieb s tým spojených. Ponuka SPP, a.s. bola podľa názoru žalovaného neúplná. Zo znenia ponuky nie je možné určiť, či v prípade jej prijatia by táto bola v konečnom dôsledku pre občianske združenie výhodnejšia. Túto skutočnosť žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. S ohľadom na to, že ponuka bola zaslaná žalovanému na poslednú chvíľu, a to dokonca na súkromnú e-mailovú adresu žalovaného, žalovaný má o jej korektnosti vážne pochybnosti. S ohľadom na všetky okolnosti prípadu považoval žalovaný vznik škody za nepreukázaný.

16. Rozpornosť argumentácie a postoja právneho predchodcu žalobcu je možné vidieť aj v tom, že sa naďalej zmätočne domáha priznania nároku na náhradu škody za rok 2020, bez poskytnutia relevantnej argumentácie v tomto smere. Odôvodnenie právneho predchodcu žalobcu, ktoré spočíva v tom, že „SPP, a.s. neoslovuje klientov za účelom dojednaní individuálnej ceny z dôvodu, že v predchádzajúcom roku táto nebola dojednaná“, pričom táto skutočnosť má byť „faktom“, žalovaný opätovne považuje za nijako nepreukázané a zavádzajúce tvrdenie. Právny predchodca žalobcu v tomto smere nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by táto skutočnosť vyplývala. Ak by aj k predloženiu príslušných dôkazov zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo, čo nedošlo, v konaní na súde prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že ponuka SPP, a. s. zo dňa 16. 12. 2018, od ktorej právny predchodca žalobcu vyvodzoval zodpovednosť žalovaného, mala fixáciu len na 12 mesiacov (od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2019), t. j. táto sa na rok 2020 vôbec nevzťahovala. Túto skutočnosť súd prvej inštancie racionálne zohľadnil.

17. Záverom uviedol, že právny predchodca žalobcu zobral žalobu podaním zo dňa 17. 10. 2022 späť v časti úrokov z omeškania uplatnených podľa obchodnoprávných predpisov vo výške 9 % ročne z istiny, pričom namiesto toho si uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa občianskoprávných predpisov vo výške 5 % ročne z istiny. Tým súčasne akceptoval aplikáciu občianskoprávných predpisov na túto právnu vec, t. j. nie predpisov obchodného práva tak, ako sa to opätovne snaží zavádzajúco dosiahnuť podaným odvolaním. S ohľadom na znenie čl. III vyjadrenia žalobcu zo dňa 17. 10. 2022 však k úprave žalobného návrhu v časti úrokov z omeškania nedošlo, navyše sa tiež vytrvalo domáha duplicitného priznania náhrady trov konania za právne služby poskytnuté medzi subjektmi, v ktorých vystupuje na riadiacich pozíciách spoločníka a konateľa totožná osoba – p. A. K.. Právne služby si tak právny predchodca žalobcu poskytol sám sebe, čo mu však nebráni požadovať od žalovaného duplicitnú úhradu. Tento prístup považuje žalovaný za rozporný nielen so základnými princípmi slušnosti a morálky, ale tiež za rozporný s dobrými mravmi a za zneužitie práva. Navrhol, aby bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania.

18. Uznesením č. k. 11CoPr/1/2023-319 zo dňa 04. 01. 2024 odvolací súd pripustil, aby namiesto doterajšieho žalobcu vstúpila do konania spoločnosť KIRE Group s.r.o., Vápenná 7, Bratislava, IČO: 36 869 210, ako žalobca.

19. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

20. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že sa žalobca domáha zaplata sumy vo výške 10.992,88 eur na tom základe, že si žalovaný neplnil svoje povinnosti štatutárneho organu občianskeho združenia a porušil stanovy občianskeho združenia, keď nereagoval na ponuku SPP, a.s. a o tejto neinformoval členov valného zhromaždenia, čím spôsobil škodu vo výške 10.992,88 eur, pozostávajúcu zo škody za rok 2019 vo výške 7.328,59 eur a za rok 2020 v sume 3.664,29, pretože v prípade prijatia ponuky SPP, a.s. by boli ušetrené finančné prostriedky v uvedenej výške. Právnym dôvodom pre podanie žaloby bolo prvotne ust. § 23 ods. 7 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, potom ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a následne aj poukaz na ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď sa majú na daný vzťah aplikovať ustanovenia zákona o mandátnej zmluve, resp. o povinnostiach konateľa v spoločnosti s ručením obmedzeným.

21. Odvolací súd posudzoval predmetný spor podľa nasledujúcich ustanovení zákona:

Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení účinnom do 31. 12. 2018, združenie vzniká registráciou.

Návrh na registráciu môžu podávať najmenej traja občania, z ktorých aspoň jeden musí byť starší ako 18 rokov (ďalej len „prípravný výbor“). 1) Návrh podpíšu členovia prípravného výboru a uvedú svoje mená a priezviská, rodné čísla a bydliská. Ďalej uvedú, kto z členov starších ako 18 rokov je splnomocnencom oprávneným konať v ich mene. K návrhu pripoja stanovy vo dvoch vyhotoveniach, v ktorých musia byť uvedené:

- a) názov združenia,
- b) sídlo,
- c) cieľ jeho činnosti,
- d) orgány združenia, spôsob ich ustanovovania, určenie orgánov a funkcionárov oprávnených konať v mene združenia,
- e) ustanovenia o organizačných jednotkách, pokiaľ budú zriadené a pokiaľ budú konať vo svojom mene,
- f) zásady hospodárenia.

Podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa ust. § 23 ods. 7 zákona č. 213/1997 Z. z., o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, riaditeľ je povinný nahradiť škodu, ktorú spôsobil neziskovej organizácii porušením svojich povinností pri výkone svojej pôsobnosti.

22. Odvolací súd uvádza, že v danom prípade bolo zásadným pre prijatie záveru o zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu tvrdenú žalobcom vyriešenie dvoch otázok, a to či žalovaný bol v rozhodnom období štatutárnym zástupcom občianskeho združenia a v nadväznosti na to, či bolo v konaní preukázané naplnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu.

23. Čo sa týka vyriešenia otázky, či žalovaný bol štatutárnym orgánom vyššie uvedeného občianskeho združenia, súd prvej inštancie skonštatoval, že nie je preukázaný deň prijatia menovacieho dekrétu žalovaným, s čím možno súhlasiť vzhľadom na výpoveď svedka H. J. F. I. v konaní, ktorý potvrdil,

že žalovaný neprijal pozíciu hneď, ale až v priebehu jedného - dvoch mesiacov od konania valného zhromaždenia, čo je skutočnosť, ktorá je jednoznačne memorovateľná (nejedná sa o vyjadrenie v zmysle určenia konkrétneho dátumu) a preukazuje opak tvrdení žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu), ako aj zápisu v registri mimovládnych neziskových organizácií, ktorý tak neodráža reálny stav, pokiaľ ide o deň prijatia dekrétu žalovaným, ktorý je určujúci pre deň nástupu do funkcie. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné sa zaoberať aj otázkou, či žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) predložené dôkazy dostatočne odôvodňujú záver, že žalovaný vykonával takúto funkciu v čase, keď malo nastať údajné porušenie jeho povinností ako štatutárneho orgánu občianskeho združenia. Podľa názoru odvolacieho súdu súhrn predložených dôkazov, a to zápisnice z valného zhromaždenia zo dňa 30. 01. 2018, na ktorom bol žalovaný vymenovaný za riaditeľa združenia, menovacieho dekrétu podpísaného žalovaným, ktorého podpísanie nebolo žalovaným spochybnené, predložené splnomocnenia zo dňa 21. 08. 2018 a zo dňa 14. 03. 2019 podpísané žalovaným ako štatutárnym zástupcom občianskeho združenia, doplnené tiež o svedeckú výpoveď H. J. F. I., F., z ktorej vyplynulo prijatie funkcie žalovaným v lehote 1-2 mesiace od konania valného zhromaždenia, dostatočne preukazujú záver o tom, že žalovaný bol štatutárnym orgánom občianskeho združenia a vystupoval v pozícii štatutárneho orgánu občianskeho združenia aj vo vzťahu k tretím osobám. Časová následnosť úkonov - udelenie splnomocnení žalovaným ako štatutárnym zástupcom občianskeho združenia dňa 21. 08. 2018 a dňa 14. 03. 2019 iným osobám tiež zodpovedá časovému intervalu, v ktorom malo dôjsť k údajnému porušeniu povinností žalovaného, pričom v konaní nebolo preukázané, že by v danom období túto funkciu vykonávala iná osoba. Prípadné spochybňovanie samotného zápisu žalovaného do registra neziskových organizácií nespôsobujú neplatnosť výkonu funkcie, pretože zápis má len deklaratórny charakter, na čom sa v podstate zhodli aj strany sporu. Čo sa týka námietky žalovaného, že nebol členom združenia a nemohol sa stať jeho štatutárnym orgánom, predložené stanovky nevylučujú, aby bola za štatutárny orgán menovaná aj tretia osoba, resp. nestanovujú podmienku členstva pre voľbu štatutárneho zástupcu združenia.

24. Pokiaľ ide o otázku zodpovednosti žalovaného za škodu, je potrebné uviesť, že všeobecne je pre vznik zodpovednosti za škodu nevyhnutné naplnenie základných predpokladov, ktoré musia byť splnené kumulatívnym spôsobom, kde nesplnenie čo i len jedného zákonného predpokladu má za následok, že nedôjde k vzniku zodpovednosti za škodu. Odvolací súd sa v otázke zodpovednosti žalovaného za škodu stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie o tom, že žalobca v konaní nepreukázal, že by sa žalovaný dopustil zavineného a protiprávneho konania, ktorým by občianskemu združeniu spôsobil škodu. V danom prípade predovšetkým absentuje konkrétny protiprávny úkon žalovaného.

25. Tak ako to bolo konštatované už súdom prvej inštancie, zákon č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby nie je možné aplikovať vo vzťahu k občianskym združeniam, pretože činnosť občianskych združení sa riadi zákonom č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov, ktorý bližšie nešpecifikuje práva o povinnosti orgánov občianskeho združenia, pričom toto je ponechané na úpravu v stanovách. Zo stanov občianskeho združenia (ale ani z menovacieho dekrétu) nevyplýva povinnosť štatutárneho orgánu občianskeho združenia konať spôsobom vytkaným žalobcom. Je potrebné uviesť, že z predložených dôkazov nevyplýva povinnosť žalovaného očakávať a sledovať ponuky týkajúce sa občianskeho združenia na svojom súkromnom e-maili a následne o nich informovať valné zhromaždenie občianskeho združenia. Za tohto stavu nie je, podľa názoru odvolacieho súdu, možné považovať zaslanie ponuky na súkromnú mailovú adresu žalovaného za návrh zaslaný oficiálne občianskemu združeniu, najmä za situácie, že z predložených dokladov (výročné správy) vyplýval iný oficiálny pracovný email žalovaného. V konaní zároveň nebol predložený žiadny taký dokument, ktorý by v rozhodnom čase (v čase pred zaslaním cenovej ponuky) obsahoval akýkoľvek vedomý súhlas žalovaného na poskytovanie jeho inej mailovej adresy aj pre pracovné účely, resp. pre účely výkonu jeho funkcie riaditeľa občianskeho združenia. Nereagovanie na takúto ponuku tak nemôže v tomto prípade predstavovať porušenie právnej povinnosti žalovaného a zakladať zodpovednosť za škodu. Žalovaný navyše od začiatku konania zotrvával na tvrdení, že o takejto ponuke nemal ani vedomosť, pričom opak nebol v konaní preukázaný a bol len založený na domnienke právneho predchodcu žalobcu. Žalovaný tiež nemohol porušiť ustanovenia stanov, ktoré sa týkajú členov združenia, pretože nebol jeho členom. O protiprávne konanie môže teda ísť len vtedy, ak konanie je v rozpore s existujúcou hmotnoprávnou úpravou spoločenských vzťahov alebo je v rozpore so zmluvným dojednaním. Preto aj posúdenie protiprávnosti bude závislé od posúdenia súladnosti (nesúladnosti) správania s právnou úpravou alebo od posúdenia súladnosti (nesúladnosti) správania so zmluvným dojednaním. V zmysle vyššie uvedeného žalovaný žiadnu konkrétnu povinnosť, ktorá by mu vyplývala

zo zákona, stanov alebo zmluvných resp. mimozmluvných záväzkov neporušil, resp. to nebolo žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) preukázané. Ani prípadná analógia zákona nie je v tomto prípade namieste, a to jednak pri absencii porušenia konkrétnej povinnosti žalovaného a vzhľadom na existujúcu zákonnú úpravu činnosti občianskych združení, existenciu stanov občianskeho združenia s vymedzením oprávnení, povinností a pôsobnosti riaditeľa združenia v týchto stanovách.

26. Relevantná pre vec je aj tá skutočnosť, že sa ponuka viazala len na rok 2019 (nevzťahovala sa na rok 2020) a prijatie takejto ponuky by bolo v tomto prípade podmienené súhlasom valného zhromaždenia, ktorého proces zvolávania a rozhodovania určujú stanovy združenia v konkrétnych lehotách, kde prijatie časovo obmedzenej ponuky nebolo možné ani z objektívneho hľadiska, nakoľko by k tomu nemohlo dôjsť súladným spôsobom v zmysle predložených stanov. Argumentácia právneho predchodcu žalobcu o zvolaní zhromaždenia per rollam a prijatí ponuky, ako aj o ďalšom vývoji pre rok 2020, je v hypotetickej rovine, čo mohlo nastať v budúcnosti, ale nie je právne relevantne preukázané.

27. Na základe vyššie uvedeného, prihliadajúc na to, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, odvolací súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, keďže nereagovanie na časovo obmedzenú ponuku, obsahujúcu ešte aj výhradu prípadného prehodnotenia cenovej ponuky, zaslanú na súkromný email, keď navyše nie je v konaní preukázaná ani jednoznačná vedomosť žalovaného o tejto ponuke, nepredstavuje v zmysle vyššie uvedeného protiprávne a zavinené konanie žalovaného, teda nie je daný základný predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu, v dôsledku čoho odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

28. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).